

slaget — efter de for Tiden gældende Overenskomster — vil faa nogen synderlig Betydning for dette Fagomraade; det samme vil formentlig gælde for Hotel- og Restaurationsfaget.

Ministeren har i denne Forbindelse fremhævet, at man ved Forelæggelsen i tidligere Aar stedse har været klar over, at det maatte afhænge af Udviklingen i Overenskomstsituationen, om Loven vilde faa Virkning for de nævnte to Omraader, men at man stedse har fundet det paa krævet at medtage disse Omraader, for at Loven — naar Overenskomstsituationen muliggjorde det — kunde faa Virkning paa disse Omraader, og Ministeren mener fortsat, at man — indtil Nødvendigheden af andre Fremgangsmaader bliver indlysende — bør holde sig til det overenskomstmæssige Grundlag som Basis for Loven.

Det er imidlertid Ministerens Haab, at det vil lykkes ad overenskomstmæssig Vej at ordne Arbejdstidsforholdene — herunder rimelige Regler om Afspadsering — i de Erhvervsomraader, som Loven omfatter, men skulde det i den begrænsede Tid vise sig, at den ikke vil faa den tilsigtede Virkning for visse Omraader, fordi Overenskomstvejen ikke bliver betraadt, maa Regeringen forbeholde sig at tage op til fornyet Overvejelse at løse Spørgsmaalet ved andre Foranstaltninger.

Udvalgets Flertal (Socialdemokrater og Radikale) kan for sit Vedkommende tiltræde Ministerens foranstaaende Betragtninger.

Udvalgets Flertal stiller med Socialministerens Tilslutning nogle Ændringsforslag, jfr. nedenfor.

Et *Mindretal* (Elgaard, Erik Eriksen og Koefoed) kan ikke tiltræde Forslaget. Det er en fastslaaet Kendsgerning, at Overarbejdsprocenten paa det danske Arbejdsmarked er forsvindende lille, at man fra mange betydende Beskæftigelses-Organisationers Side paa det alvorligste *advarer* Lovgivningsmagten mod at gennemføre Lovforslaget, da det paa vigtige Omraader, hvis det gennemføres, ikke alene *ikke* vil

bidrage til at *nedbringe* Arbejdsløsheden, men vil *forøge* den, at Lovforslaget betyder et saa stort Indgreb i Bevægelsesfrihed, at det i adskillige Tilfælde kan faa den Virkning, at betydelige Arbejdsmuligheder gaar tabt, at det er uigennemførligt i Praksis, at alt Arbejde bliver afspadseret, at Spørgsmaalet om Overarbejdes Afskaffelse *ikke* kan løses ad de stive Lovparagraffers Vej, men kan kun begrænses eller afskaffes, saa langt som Organisationerne gennem Overenskomst indfører et fælles smidigt System til at naa frem mod Maalet, at det maa forekomme ganske urimeligt, naar Lovforslaget inddrager ogsaa de uden for Organisationerne staaende Arbejdsgivere og Arbejdere under sig, at Lovforslaget paa vigtige Omraader inden for Erhvervslivet, hvor hurtig Handling saa afgjort er i baade Arbejdsgiveres og Arbejderes Interesse, vil være en aabenbar Hindring for dette, at Lovforslaget vil underbygge Fagorganisationernes Magt, men være til Skade for den enkelte Arbejders virkelige Interesse, og at Muligheden for Dispensation fra Lovforslagets stramme Bestemmelser ikke nær kan opveje de Ulemper og Vanskeligheder, som Lovforslaget vil foranledige.

Mindretallet har derfor fundet det formaalsløst at stille Ændringsforslag, men indstiller Lovforslaget til *Forkastelse*.

I øvrigt vil Mindretallet motivere sin Stilling til Spørgsmaalet under Sagens Behandling i Salen.

Et *Mindretal* (Boeck-Hansen, Petersen [Røj] og Carsten Raft) ønsker at udtale:

Af Lovforslagets § 9 og af Bemærkningerne til Forslaget fremgaar det, at Formaalet med en saadan Lovs Gennemførelse skal være en Førmindskelse af Arbejdsløsheden, men af de Undersøgelser, som Udvalget har foretaget, og af de Besvarelser, der er givet paa Udvalgets Forespørgsler, maa det fastslaaes, at der rent teoretisk kun kan være Tale om en minimal Forøgelse af Beskæftigelsesgraden, thi selv om man forudsætter, at alt det Arbejde, der nu udføres paa Overar-